

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**
dr Edyta Bielak-Jomaa

Warszawa, dnia 28 sierpnia 2015 r.

DOLiS/DEC-708/15/79078,79085

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2013 r. poz. 267 ze zm.) oraz art. 12 pkt 2, art. 22 i art. 23 ust. 1 pkt 2 i pkt 5 oraz art. 18 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 33 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. z 2014 r. poz. 1182 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pani J.S., na przetwarzanie jej danych osobowych przez S., w tym na niedopełnienie wobec niej obowiązku informacyjnego określonego w art. 33 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych,

- 1) nakazuję S. spełnienie wobec Pani J.S. obowiązku informacyjnego określonego w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. z 2014 r. poz. 1182 ze zm.) przez poinformowanie jej o przysługujących jej prawach oraz udzielenie, odnośnie do jej danych osobowych, informacji, o których mowa w art. 32 ust. 1 pkt 2, 3, 4 i 5 tej ustawy,**
- 2) w pozostałym zakresie odmawiam uwzględnienia wniosku.**

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pani J.S., zwanej dalej Skarżącą, na przetwarzanie jej danych osobowych przez S., zwaną dalej S., w tym na niedopełnienie wobec Skarżącej obowiązku informacyjnego określonego w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. z 2014 r. poz. 1182 ze zm.), zwanej dalej ustawą. Skarżąca wniosła o wydanie decyzji administracyjnej nakazującej usunięcie z prowadzonej przez S. wewnętrznej „książki meldunkowej” oraz wszelkich innych rejestrów S. „wszelkich przetwarzanych przez nią danych dotyczących mojej osoby”, ewentualnie o udzielenie Skarżącej informacji w trybie art. 33 ustawy. Skarżąca podała, że jej matka jest członkiem S. i właścicielką lokalu mieszkalnego położonego w C. w budynku administrowanym przez S. Pismem z dnia [...] grudnia 2011 r. matka Skarżącej poinformowała S., że jej jedyną osobą zamieszkującą ww. lokal i zwróciła się z prośbą „o naliczanie opłat z uwzględnieniem wyłącznie jednej osoby, a nie jak do tej pory dwóch”. Skarżąca podała, że nie zamieszkuje w ww. lokalu, lecz w K., gdzie od wielu lat koncentruje się jej życie osobiste i zawodowe. Wskazała: „S. stanęła na stanowisku, że nie jest

związana oświadczeniem mojej mamy o ilości zamieszkujących w jej lokalu osób i zażądała przedstawienia zaświadczenia o wymeldowaniu mnie z tegoż lokalu”, a stanowisko to podtrzymała w piśmie z dnia [...] marca 2014 r. Skarżąca dodała: „Z poczynionych przez mnie ustaleń [rozmowa telefoniczna z pracownikiem S.] wynika, że S. prowadzi wewnętrzną »książkę meldunkową«, w której pomimo złożenia przez moją mamę stosownego oświadczenia, nadal figuruję”. Skarżąca podniosła, że pismem z dnia [...] lutego 2014 r. zwróciła się do S. w trybie art. 33 ust. 1 ustawy o udzielenie jej na piśmie informacji dotyczącej przetwarzania jej danych osobowych, zaś S. udzieliła odpowiedzi z przekroczeniem ustawowego terminu, bowiem nadała ją dnia [...] marca 2014r., ponadto ta odpowiedź nie czyni zadość wymaganiom określonym w ww. przepisie. Skarżąca zakwestionowała uzależnianie przez S. zaprzestania przetwarzania jej danych osobowych od wymeldowania oraz przedłożenia zaświadczenia o wymeldowaniu, jak również przetwarzanie przez S. jej danych wrażliwych.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przeprowadził w sprawie postępowanie wyjaśniające, w toku którego ustalił, co następuje.

1. Skarżąca nie jest członkiem S.
2. Matka Skarżącej, Pani J.S., jest członkiem S. i właścicielką lokalu mieszkalnego położonego w C., który znajduje się w budynku administrowanym przez S.
3. Pismem z dnia [...] lutego 2013 r., zaadresowanym do Skarżącej i jej matki na adres ww. lokalu S. skierowała do nich „Przesądowe wezwanie do zapłaty” zadłużenia z tytułu opłat za ww. lokal.
4. Pismem z dnia [...] kwietnia 2013 r. Skarżąca skierowała do S. „Oświadczenie dot. niezamieszkiwania w lokalu mieszkalnym nr [...] położonym w C.”. Nawiązując do pism swojej matki do S. z dnia [...] grudnia 2011 r. i z dnia [...] lutego 2013 r., Skarżąca oświadczyła, że nie zamieszkuje w ww. lokalu i nie zamieszkiwała w nim w dacie składania ww. pism. Wskazała, że jej miejscem zamieszkania jest miasto K. Na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 6 wniosła o „usunięcie moich danych osobowych z prowadzonej przez S. wewnętrznej »książki meldunkowej« [o istnieniu takiego zbioru danych osobowych zostałam poinformowana w rozmowie telefonicznej] gdyż w związku z faktem, iż nie zamieszkuje w wyżej opisanym lokalu mieszkalnym nie ma żadnego prawnego uzasadnienia dla przetwarzania przez S. moich danych osobowych, ja natomiast nie wyrażam Państwu zgody na ich przetwarzanie”. Skarżąca załączyła do ww. pisma kopie dwóch pierwszych stron zeznania rocznego za rok 2011 i 2012 złożonych zgodnie z miejscem zamieszkania do Urzędu Skarbowego K.
5. Pismem z dnia [...] października 2013 r., zaadresowanym jak w pkt 1 S. skierowała do Skarżącej i jej matki kolejne „Przesądowe wezwanie do zapłaty” zadłużenia z tytułu opłat za ww. lokal.
6. Pismem z dnia [...] lutego 2014 r. Skarżąca zwróciła się do S. na podstawie art. 33 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych o udzielenie na piśmie informacji: 1) o celu, zakresie i sposobie przetwarzania jej danych osobowych zawartych w zbiorze danych, 2) od kiedy S. przetwarza w zbiorze jej dane, 3) o treści tych danych w powszechnie zrozumiałej formie, 4) o źródle, z którego pochodzą dane jej dotyczące, 5) o sposobie udostępniania danych, a w szczególności informacji o odbiorcach lub kategoriach odbiorców, którym dane te są udostępniane. Ponadto na ww. podstawie prawnej wniosła o „poinformowanie mnie o moich uprawnieniach w związku z przetwarzaniem moich danych”. Jednocześnie na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 6 ustawy ponownie wniosła o usunięcie jej danych osobowych z prowadzonej przez S. wewnętrznej „książki meldunkowej” i wszelkich innych rejestrów prowadzonych przez S., podnosząc, że nie jest członkiem S., nie zamieszkuje w ww. lokalu mieszkalnym, którego właścicielem jest jej matka, dlatego „nie ma żadnego prawnego uzasadnienia dla przetwarzania przez S. moich danych

osobowych, ja natomiast nie wyrażałam nigdy i nie wyrażam Państwu zgody na ich przetwarzanie”.

7. W odpowiedzi do Skarżącej z dnia [...] marca 2014 r. S. wskazała: „W ww. lokalu mieszkalnym opłaty czynszowe naliczane są z uwzględnieniem dwóch osób zamieszkałych. W celu zmiany ilości osób zgłoszonych jako zamieszkujące w lokalu mieszkalnym należy przedstawić dokument potwierdzający wymeldowanie z dotychczasowego miejsca zamieszkania (czasowego lub stałego). Innego rodzaju oświadczenia nie są uwzględniane przez S.”. Wskazano, że S. „dysponuje potwierdzeniem zameldowania p. J.S. z Biura ewidencji ludności z [...].08.1980 roku. Wg informacji uzyskanej z Wydziału Spraw Obywatelskich Urzędu Miasta C. p. J.S. jest nadal zameldowana w lokalu mieszkalnym nr [...] przy (...) i w związku z tym S. nie ma żadnych podstaw do naliczania opłat czynszowych z uwzględnieniem tylko 1 osoby”. Dodano, że S. swoje uprawnienie do przetwarzania danych osobowych wywodzi z art. 23 ust. 1 pkt 2 i art. 27 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych w związku z art. 4 ust. 6 i 6¹ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz.U. z 2013 r. poz. 1222 ze zm.) „i wyłącznie w ramach określonych tymi przepisami”.
8. S. w udzielonych w sprawie wyjaśnieniach wskazała, że przetwarza dane osobowe Skarżącej „dotyczące wyłącznie jej zameldowania w lokalu mieszkalnym nr [...], położonym w C., zbiorze [...] i wyłącznie w celu ustalenia wysokości opłat eksploatacyjnych”.
9. S. nie przetwarza żadnych danych określonych w art. 27 ust. 1 ustawy.
10. S. wyjaśniła, że „ustala wysokość opłat za wodę i dźwig osobowy, przyjmując za podstawę naliczania kosztów 2 osoby zamieszkujące w lokalu [...] przy (...). Niezależnie od tego, iż coraz częściej zdarza się, że miejsce zameldowania jest inne niż miejsce zamieszkania nadal na każdym cięży obowiązek meldunkowy. Dlatego też S. traktuje fakt zameldowania jako podstawę ewidencjonowania kosztów określonych wyżej. (...) Samo zameldowanie stanowi kategorię prawa administracyjnego i tym samym nie przesądza o miejscu zamieszkania w rozumieniu prawa cywilnego, choć stanowi pewną przesłankę przy ustalaniu tego miejsca. S. nie mając innych wiarygodnych danych przyjmuje, że zameldowanie na pobyt stały lub wymeldowanie na pobyt czasowy może być przesłanką do naliczania lub nienaliczania określonych kosztów”.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Ustawa o ochronie danych osobowych w myśl jej art. 2 ust. 1 określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych. Przetwarzanie danych osobowych jest zgodne z prawem, gdy ich administrator legitymuje się jedną z materialnych przesłanek dopuszczalności tego procesu, wymienionych w art. 23 ust. 1 ustawy, czyli wtedy, gdy: 1) osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych, 2) jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa, 3) jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą, 4) jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego, 5) gdy jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą.

Przedmiotem postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie jest przetwarzanie przez S. danych osobowych Skarżącej, mimo że nie jest ona członkiem S. ani nie zamieszkuje w lokalu administrowanym przez S., stanowiącym własność matki Skarżącej.

W udzielonych w sprawie wyjaśnieniach S. wskazała, że przetwarza dane osobowe Skarżącej wyłącznie w zakresie jej zameldowania w ww. lokalu i jedynie w celu ustalenia wysokości opłat eksploatacyjnych za ww. lokal. Jako podstawę prawną przetwarzania tych danych osobowych Skarżącej S. wskazała art. 4 ust. 6 i 6¹ ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych członkowie spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze prawa do lokali, są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat zgodnie z postanowieniami statutu. Według art. 4 ust. 2 ww. ustawy członkowie spółdzielni będący właścicielami lokali są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem ich lokali, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości wspólnych, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat zgodnie z postanowieniami statutu. Stosownie do art. 4 ust. 4 ww. ustawy właściciele lokali niebędący członkami spółdzielni są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem ich lokali, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości wspólnych. Są oni również obowiązani uczestniczyć w wydatkach związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni, które są przeznaczone do wspólnego korzystania przez osoby zamieszkujące w określonych budynkach lub osiedlu. Obowiązki te wykonują przez uiszczanie opłat na takich samych zasadach, jak członkowie spółdzielni, z zastrzeżeniem art. 5.

Art. 4 ust. 6 ww. ustawy stanowi, że za opłaty, o których mowa w ust. 1–2 i 4, odpowiadają solidarnie z członkami spółdzielni, właścicielami lokali niebędącymi członkami spółdzielni lub osobami niebędącymi członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali, osoby pełnoletnie stale z nimi zamieszkujące w lokalu, z wyjątkiem pełnoletnich zstępnych pozostających na ich utrzymaniu, a także osoby faktycznie korzystające z lokalu. W myśl ust. 6¹ ww. przepisu odpowiedzialność osób, o których mowa w ust. 6, ogranicza się do wysokości opłat należnych za okres ich stałego zamieszkiwania lub faktycznego korzystania z lokalu.

Zgodnie z art. 8 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w sprawach nieuregulowanych w ustawie prawa i obowiązki członków spółdzielni dotyczące w szczególności: 1) zawierania umów w sprawie budowy lokali, 2) zawierania z członkami, którym przysługują spółdzielcze prawa do lokali, umów o przeniesienie własności lokali, 3) wnoszenia, ustalania i waloryzacji wkładu mieszkaniowego i budowlanego, 4) rozliczeń z tytułu dodatkowego wyposażenia lokalu, 5) uprawnień członka spółdzielni do zamiany lokalu określają postanowienia statutu.

Wg § 97 ust. 1 statutu S. członkowie S., którym przysługują spółdzielcze prawa do lokali, są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie S., a także pokrywaniu kosztów centralnego ogrzewania oraz podgrzewania wody, dostawy wody i odprowadzania ścieków i wywozu nieczystości stałych przez uiszczanie comiesięcznych opłat. Wg § 97 ust. 3 ww. statutu członkowie S. będący właścicielami lokali są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem ich lokali, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości wspólnych, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie S., a także w pokrywaniu kosztów centralnego ogrzewania oraz podgrzewania wody, dostawy wody i odprowadzania ścieków i wywozu nieczystości stałych przez wnoszenie comiesięcznych opłat. W myśl § 99 ust. 5 ww. statutu za opłaty, o których mowa w § 97 solidarnie z członkami S., właścicielami lokali nie będącymi członkami S. lub osobami nie będącymi członkami S., którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali, odpowiadają stale zamieszkujące z nimi w lokalu osoby pełnoletnie, z wyjątkiem pełnoletnich zstępnych pozostających

na ich utrzymaniu, a także osoby faktycznie korzystające z lokalu. Odpowiedzialność tych osób ogranicza się do wysokości opłat należnych za okres ich stałego zamieszkiwania lub faktycznego korzystania z lokalu.

Wskazać ponadto należy na postanowienia „Regulaminu rozliczania kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi i ustalania opłat za używanie lokali w S.”. Stanowi on w § 7 ust. 1, że podstawowymi fizycznymi jednostkami rozliczeniowymi kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi są: a) m² powierzchni użytkowej lokali mieszkalnych i użytkowych, b) ilość osób zamieszkałych na pobyt stały lub czasowy. Według § 8 Regulaminu rozliczenia kosztów tych pozycji, które wykazują ścisły związek z liczbą zamieszkałych osób, tj. zużycia wody, wywozu nieczystości, eksploatacji dźwigów dokonuje się przyjmując jako jednostkę rozliczeniową liczbę osób zamieszkałych. Stosownie do § 10 ust. 1 Regulaminu użytkownik lokalu zobowiązany jest do bieżącej aktualizacji stanu osób uprawnionych do przebywania w danym lokalu mieszkalnym, a w szczególności zgłoszenia zmian wynikających z urodzenia lub zgonu członka rodziny. Zmiany te uwzględnia się przy obliczaniu opłat w danym miesiącu w przypadku zgłoszenia do 15-go danego miesiąca, zgłoszenia po 15-tym będą uwzględniane w następnym miesiącu.

Stwierdzić należy, że ww. przepisy stanowią podstawę przetwarzania przez S. danych osobowych w celu ustalania wysokości opłat eksploatacyjnych za lokale.

W okolicznościach sprawy uznać należy, że kwestia przetwarzania przez S. danych osobowych Skarżącej jest jedynie pochodną zasadniczego sporu pomiędzy ww. stronami, który dotyczy roszczeń finansowych S. wobec Skarżącej z tytułu czynszu. Podkreślenia wymaga, że ocena zasadności tych roszczeń nie może być dokonywana przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, bo jest to sprawa z zakresu ustalenia podstawy prawnej świadczenia, a badanie tych kwestii należy do kompetencji właściwego sądu cywilnego.

Generalny Inspektor jako organ do spraw ochrony danych osobowych nie może ingerować w postępowania prowadzone na podstawie odrębnych przepisów prawa przez podmioty uprawnione na podstawie tych przepisów. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 2 marca 2001 r. (sygn. akt II SA 401/00) stwierdził: „(...) Generalny Inspektor nie jest organem kontrolującym ani nadzorującym prawidłowość stosowania prawa materialnego i procesowego w sprawach należących do właściwości innych organów, służb czy sądów, których orzeczenia podlegają ocenom w toku instancji czy w inny sposób określony odpowiednimi procedurami”. W wyroku z dnia 26 lutego 2009 r. (sygn. akt I OSK 544/2008) NSA orzekł: „Generalny inspektor ochrony danych osobowych nie może kontrolować postępowań prowadzonych przez inne organy”. W wyroku z dnia 11 stycznia 2010 r. (sygn. akt I OSK 1453/2009) NSA orzekł: „(...) [u]stawa o ochronie danych osobowych normuje kompetencje GIODO, określając ich podstawowe granice w katalogu zawartym w art. 12 tej ustawy, który statuuje główne zadania i kompetencje GIODO pełniącego zarówno funkcję organu kontrolującego zgodność przetwarzania danych osobowych zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz rzecznika interesów poszczególnych osób i interesów publicznych, jak i organu, który w tym zakresie został wyposażony we władcze kompetencje wydawania decyzji administracyjnych i rozpatrywania skarg w sprawach wykonania przepisów o ochronie danych osobowych. Powołany wyżej przepis w żaden sposób nie uprawnia GIODO do ingerowania w określone ustawowo kompetencje innych organów, wkraczania w prowadzone w zakresie ich właściwości postępowania i dokonywania merytorycznej oceny poszczególnych czynności wykonywanych w ramach tych postępowań (...)”.

Jednocześnie Skarżąca może - zgodnie z art. 189 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2014 r. poz. 101 ze zm.) - żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

W związku z powyższym, dopóki nie zapadnie wyrok sądu, z którego wynikać będzie, że nie istnieje zobowiązanie Skarżącej wobec S., brak jest w ocenie Generalnego Inspektora podstaw do przyjęcia, że przetwarzanie danych osobowych Skarżącej w celu dochodzenia roszczeń przez S. narusza ustawę o ochronie danych osobowych.

Warto wskazać na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 30 listopada 2004 r. (sygn. akt II SA/Wa 1057/04), w którym sąd uznał, że „zasadą powszechnie akceptowaną, wynikającą nie tylko z przepisów prawa cywilnego, lecz także z norm moralnych, zasad współżycia społecznego oraz dobrych obyczajów jest regulowanie zaciągniętych zobowiązań (zapłata długów). Zasada ta odnosi się w pełni do podmiotów prawa mających status konsumentów. (...). Dłużnik, który nie wywiązuje się ze swoich zobowiązań, musi liczyć się z konsekwencjami wynikającymi z przepisów regulujących obrót gospodarczy. Postawa dłużnika nie może bowiem prowadzić do uprzywilejowania jego sytuacji prawnej. Gdyby generalnie uznać każdy wypadek przetwarzania danych osobowych dłużnika (będącego konsumentem) za godzący w jego prawa i wolności, doszłoby z jednej strony do niczym nieuzasadnionej ochrony osób niewywiązujących się ze swoich zobowiązań, z drugiej natomiast do naruszenia zasady swobody działalności gospodarczej, co z pewnością nie było zamiarem ustawodawcy przy uchwalaniu ustawy o ochronie danych osobowych”.

Dodać należy, że prawo wierzyciela do dochodzenia roszczeń wynika także z art. 353 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. z 2014 r. poz. 121 ze zm.), który stanowi, że zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Wobec powyższego stwierdzić należy, że w obecnym stanie faktycznym S. posiada zarówno wynikające z ww. przepisów prawa uprawnienie, jak i prawnie usprawiedliwiony cel w przetwarzaniu danych osobowych Skarżącej, co oznacza spełnienie przesłanek określonych w art. 23 ust. 1 pkt 2 i pkt 5 ustawy.

W świetle powołanych przepisów prawa oraz ustalonych okoliczności faktycznych sprawy stwierdzić należy, że zawarte we wniosku do S. żądanie Skarżącej na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 6 ustawy o ochronie danych osobowych o usunięcie jej danych osobowych przetwarzanych przez S. nie znajduje uzasadnienia, bowiem S. legitymuje się wskazaną wyżej podstawą prawną do przetwarzania tych danych.

Wobec zarzutu niespełnienia przez S. wobec Skarżącej obowiązku informacyjnego określonego w art. 33 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, stwierdzić należy, że jest on zasadny w zakresie wynikającym z wniosku Skarżącej do S. z dnia [...] lutego 2014 r.

Z materiału dowodowego sprawy wynika, że Skarżąca ww. pismem zwróciła się do S. na podstawie art. 33 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych o udzielenie na piśmie informacji: 1) o celu, zakresie i sposobie przetwarzania jej danych osobowych zawartych w zbiorze danych, 2) od kiedy S. przetwarza w zbiorze jej dane, 3) o treści tych danych w powszechnie zrozumiałej formie, 4) o źródle, z którego pochodzą dane jej dotyczące, 5) o sposobie udostępniania danych, a w szczególności informacji o odbiorcach lub kategoriach odbiorców, którym dane te są udostępniane. Ponadto na ww. podstawie prawnej wniosła o „poinformowanie mnie [Skarżącej] o moich uprawnieniach w związku z przetwarzaniem moich danych”.

W myśl art. 33 ust. 1 ww. ustawy na wniosek osoby, której dane dotyczą, administrator danych jest obowiązany, w terminie 30 dni, poinformować o przysługujących jej prawach oraz udzielić, odnośnie jej danych osobowych, informacji, o których mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1-5a. Zgodnie

z ust. 2 tego przepisu na wniosek osoby, której dane dotyczą, informacji, o których mowa w ust. 1, udziela się na piśmie.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 tej ustawy każdej osobie przysługuje prawo do kontroli przetwarzania danych, które jej dotyczą, zawartych w zbiorach danych, a zwłaszcza prawo do: 1) uzyskania wyczerpującej informacji, czy taki zbiór istnieje, oraz do ustalenia administratora danych, adresu jego siedziby i pełnej nazwy, a w przypadku gdy administratorem danych jest osoba fizyczna – jej miejsca zamieszkania oraz imienia i nazwiska; 2) uzyskania informacji o celu, zakresie i sposobie przetwarzania danych zawartych w takim zbiorze; 3) uzyskania informacji, od kiedy przetwarza się w zbiorze dane jej dotyczące, oraz podania w powszechnie zrozumiałej formie treści tych danych, 4) uzyskania informacji o źródle, z którego pochodzą dane jej dotyczące, chyba że administrator danych jest zobowiązany do zachowania w tym zakresie w tajemnicy informacji niejawnych lub zachowania tajemnicy zawodowej; 5) uzyskania informacji o sposobie udostępniania danych, a w szczególności informacji o odbiorcach lub kategoriach odbiorców, którym dane te są udostępniane, 5a) uzyskania informacji o przesłankach podjęcia rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 26a ust. 2.

Złożenie wniosku, zależnie od jego treści, zobowiązuje administratora danych do udzielenia pełnych informacji o procesie przetwarzania danych w zakresie nie węższym niż przewiduje ustawa. W doktrynie podnosi się: „art. 33 określa minimalną treść udzielanej zainteresowanemu przez administratora informacji (chyba że wniosek wyraźnie dotyczyć będzie węższego zakresu) [podkreślenie GİODO]; dla uzyskania pełniejszych informacji, których maksymalne granice wyznacza art. 32 ust. 1 pkt 1-5a, konieczne jest wyraźne zamieszczenie w jednostkowym wniosku konkretnych pytań” (J.Barta, P.Fajgielski, R.Markiewicz „Ochrona danych osobowych. Komentarz”, Zakamycze 2004, s. 658).

W świetle treści wniosku Skarżącej do S. z dnia [...] lutego 2014 r. stwierdzić należy, że żądała ona od S. spełnienia obowiązku informacyjnego określonego w art. 33 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, ale w węższym zakresie niż wskazany w tym przepisie. Skarżąca wniosła bowiem o udzielenie jej, odnośnie do jej danych osobowych, informacji, o których mowa w art. 32 ust. 1 pkt 2, 3, 4 i 5 ww. ustawy, oraz o poinformowanie o przysługujących jej prawach.

W ocenie Generalnego Inspektora pismo S. z dnia [...] marca 2014 r., skierowane do Skarżącej w odpowiedzi na jej ww. wniosek, nie zawiera żądanych przez nią informacji, a tym samym nie spełnia wymagań określonych w art. 33 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych w zakresie wynikającym z ww. wniosku Skarżącej. Podnieść należy, że Skarżąca powinna otrzymać od S. jasne, konkretne odpowiedzi na ww. pytania, które zamieściła w swoim wniosku. Natomiast ww. pismo S. nie zawiera takich odpowiedzi, a jedynie informację o sposobie naliczania opłat czynszowych przez S., uzyskaniu przez ten podmiot z Urzędu Miasta C. potwierdzenia zameldowania Skarżącej i wskazanie podstawy prawnej przetwarzania jej danych osobowych przez S.

Podkreślenia wymaga, że obowiązek informacyjny przewidziany w art. 33 ww. ustawy ma na celu zagwarantowanie osobom, których dane osobowe są przetwarzane, dostępu do informacji o okolicznościach ich przetwarzania. Prawidłowe i rzetelne wypełnienie przez administratora danych tego obowiązku jest niezbędne do zapewnienia osobie, której dane osobowe dotyczą, kontroli prawidłowości procesu przetwarzania jej danych osobowych oraz umożliwienia jej korzystania z uprawnień określonych w ustawie o ochronie danych osobowych. Należycie udzielone odpowiedzi mogą bowiem stać się dla osoby, której dane osobowe dotyczą, podstawą wystąpienia z wnioskami wymienionymi w art. 32 ust. 1 pkt 6,7, 8 i 9 ww. ustawy.

Naczelnny Sąd Administracyjny uznał w wyroku z dnia 30 lipca 2009 r. (sygn. I OSK 1049/08): „Nie powinno ulegać wątpliwości, że niewykonanie tego obowiązku [informacyjnego określonego w art. 33 ustawy] jest naruszeniem przepisów tej ustawy [o ochronie danych osobowych] w rozumieniu jej art. 18, uprawniającym i zobowiązującym Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych do wydania decyzji administracyjnej w przedmiocie nakazania przywrócenia stanu zgodnego z prawem, a więc w sytuacji określonej w art. 33 ust. 1 i 2 tej ustawy - w przedmiocie nakazania administratorowi danych osobowych spełnienia obowiązku informacyjnego, o którym mowa w tym artykule”.

W myśl art. 18 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności usunięcie uchybień. Dlatego celowe jest nakazanie S. usunięcia uchybień w procesie przetwarzania danych osobowych Skarżącej przez wypełnienie wobec niej obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 33 ust. 1 ustawy, przez poinformowanie jej o przysługujących jej prawach oraz udzielenie, odnośnie do jej danych osobowych, informacji, których mowa w art. 32 ust. 1 pkt 2, 3, 4 i 5 tej ustawy.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych i art. 129 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).